

KRALJICA
NICEGA

© Za Hrvatsku: STANEK d.o.o.
Rujan, 2022.

Marofska 45, Kućan Marof
42 000 Varaždin
Tel.: (042) 207 215
E-mail: info@staneK.hr

Prijevod s engleskog

Božena Grabić

Lektura

Sandra Breka - Ovčar

Urednik

Josip Stanek

Za nakladnika

Nadica Stanek

CIP zapis je dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001148257.

ISBN: 978-953-8130-75-5

Ime autora: Holly Black

© 2019 by Holly Black, All right reserved

Naslov izvornika: *The Queen of Nothing*

Sva prava pridržana.

BEZ DOZVOLE IZDAVAČA: nijedan dio ove knjige ne smije se reproducirati, umnožavati ili prenositi u bilo kojem obliku ili bilo kojim sredstvima – elektronskim ili mehaničkim, uključujući i fotokopiranje, fotografiranje, snimanje u bilo kojoj varijanti ili ubacivanje u bilo kakav sustav spremanja informacija.

KRALJICA V NICEGA

HOLLY BLACK

PET PLUS
BIBLIOTEKA
KNJIGA 17.

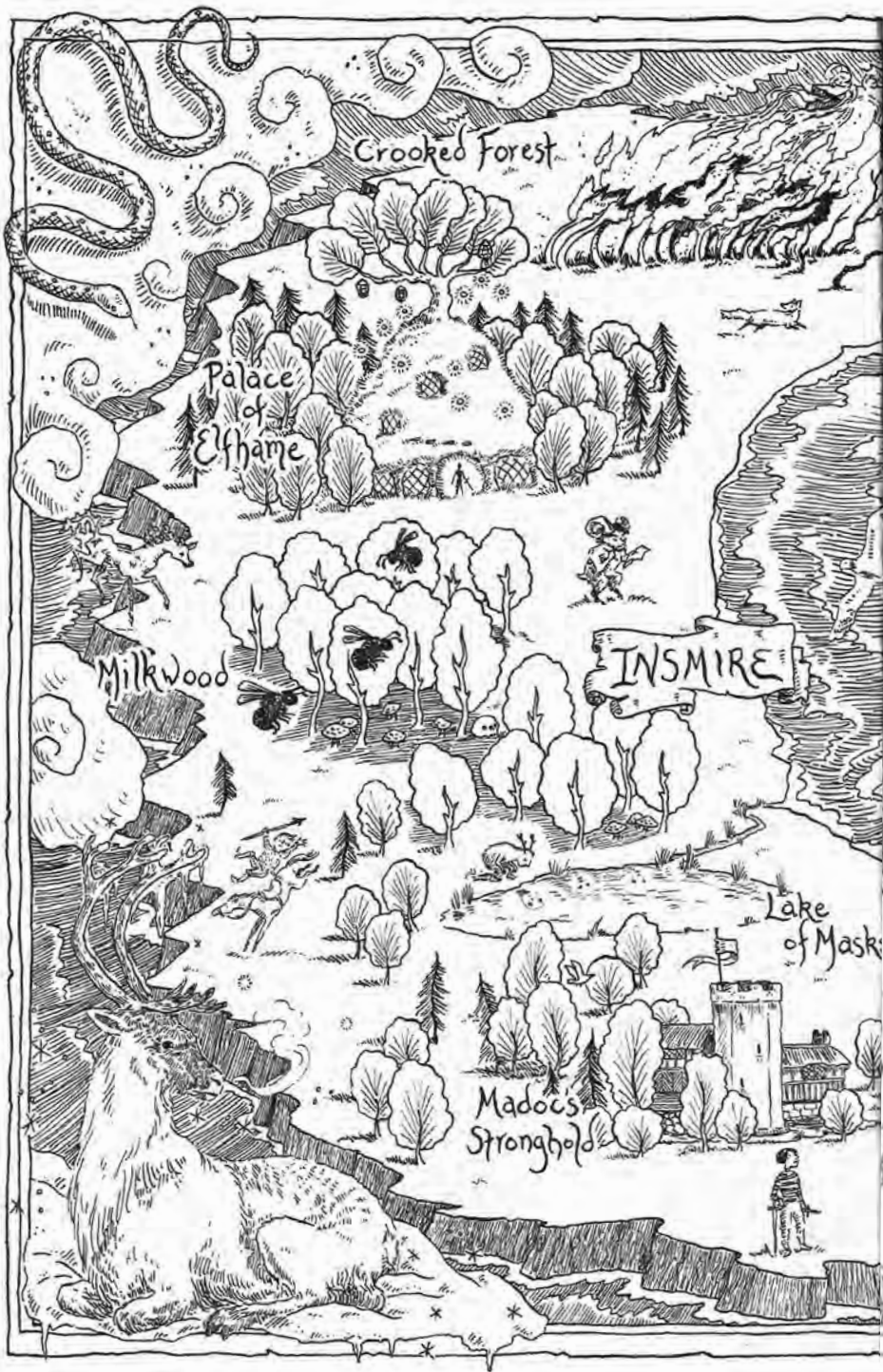

Varaždin, 2022.
prvo izdanje

*Za Leigh Bardugo
koja mi nikada ne dopušta da se izvučem.*

Map of the Shifting Isles of
ELFHAME

Locke's Estate

INSMOOR

Tower of Forgetting

INSEAR

INSWEAR

Hollow Hall

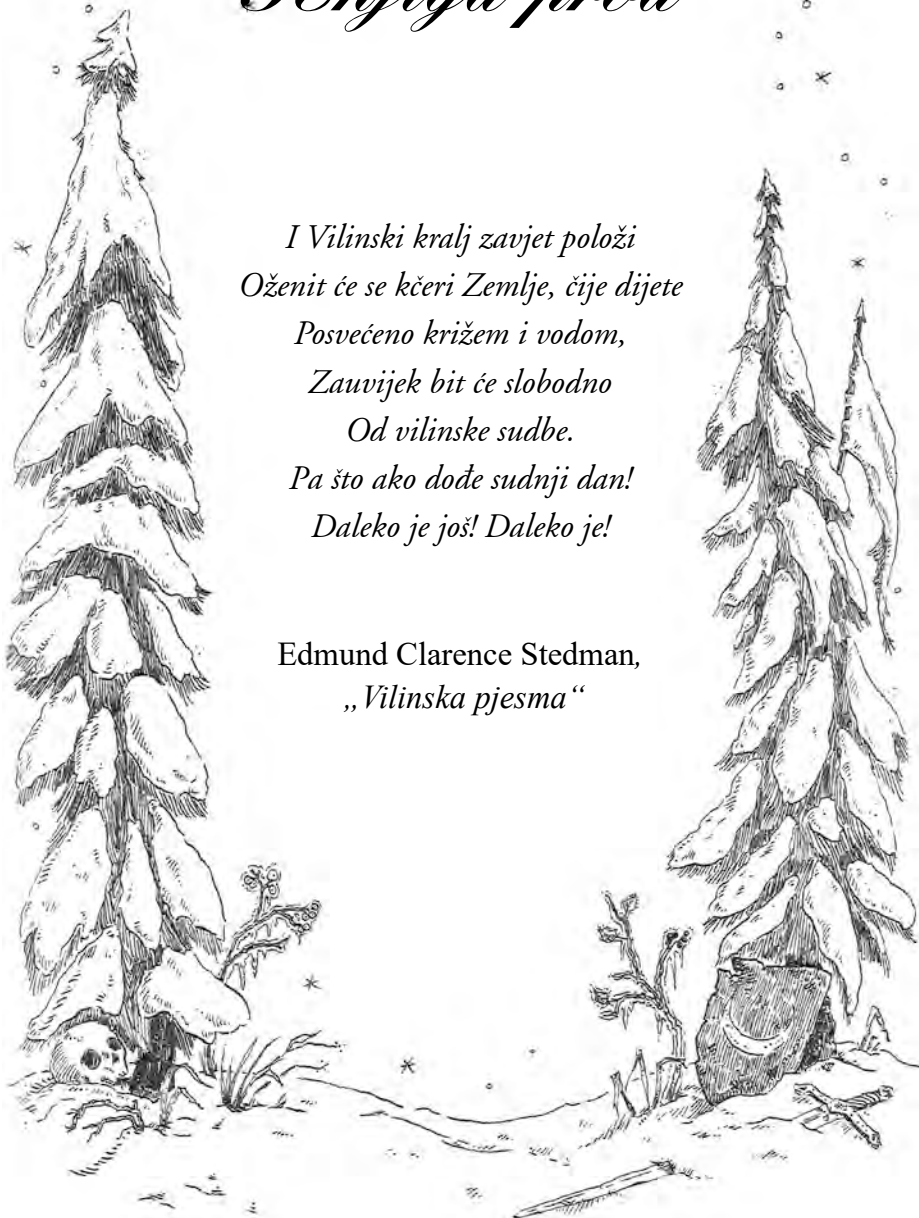

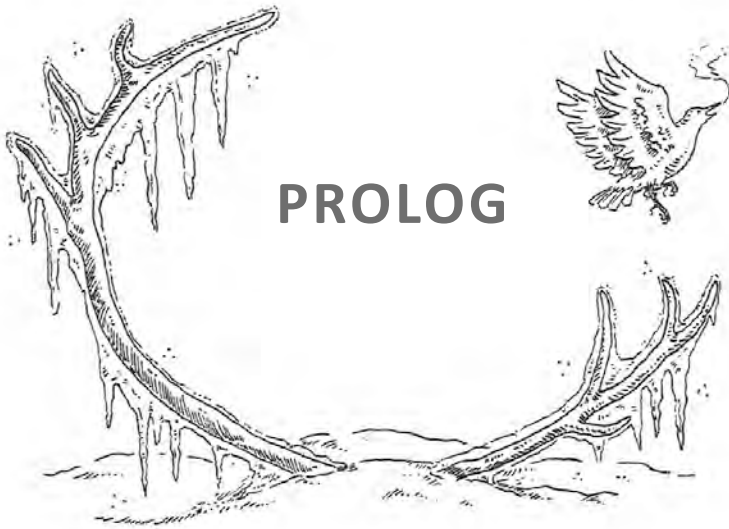
Knjiga prva

*I Vilinski kralj zavjet položi
Oženit će se kćeri Zemlje, čije dijete
Posvećeno križem i vodom,
Zauvijek bit će slobodno
Od vilinske sudbe.
Pa što ako dođe sudnji dan!
Daleko je još! Daleko je!*

Edmund Clarence Stedman,
„Vilinska pjesma“

Kraljevski astrolog Baphen škiljio je nad zvjezdanom kartom i pokušavao ne ustuknuti kada se činilo sigurnim da će najmlađi princ Elfhamea biti bačen na svoju kraljevsku glavu.

Tjedan dana nakon rođenja princa Cardana napokon su predstavljali vrhovnom kralju. Prijašnjih pet nasljednika bilo je pokazano odmah dok su još vrištali, svježe crveni, ali gospa Asha vrhovnom je kralju zabranila posjete dok nije osjetila da se prikladno oporavila od babinja.

Beba je bila mršava i smežurana, tiha, crnim je očima zurila u Eldreda. Takvom je silinom šibao repićem nalik biču da su mu pelene prijetile raspadanjem. Gospa Asha izgledala je kao da nije sigurna kako ga držati. Uistinu, držala ga je kao da se nadala da bi ju netko uskoro mogao riješiti tereta.

„Reci nam njegovu budućnost“, potakne vrhovni kralj. Samo se nekoliko vilenjaka okupilo da svjedoče predstavljanju novog princa – smrtnik Val Moren, koji je bio i dvorski pjesnik i upravitelj, i dva člana vijeća: Randalin, glavni ključar, i Baphen. Riječi vrhovnog kralja odjekivale su u praznoj dvorani.

Baphen je oklijevao, ali nije mogao učiniti ništa da zadrži odgovor. Prije princa Cardana, Eldred je bio blagoslovljen s petero

djece, što je šokantna plodnost među vilenjacima, uz njihovu razrijeđenu krv i malobrojna rađanja. Zvijezde su zborile o sudbinskim postignućima svakog malog princa i princeze, u poeziji i pjesmi, u politici, u vrlinama, čak i u porocima. Ali ovog je puta ono što je vidio u zvijezdama bilo potpuno drukčije. „Princ Cardan bit će vaše posljednje rođeno dijete“, reče kraljevski astrolog. „On će biti propast krune i uništenje prijestolja.“

Gospa Asha oštro je uvukla dah. Prvi je put zaštitnički privukla dijete bliže. Migoljio joj se u rukama. „Pitam se tko je utjecao na vašu interpretaciju znakova. Možda je princeza Elowyn imala prste u tome. Ili princ Dain.“

Možda bi bilo bolje da ga ispusti, zlobno je pomislio Baphen.

Vrhovni kralj Eldred rukom mu prijede preko brade. „Zar se ništa ne može učiniti da se to zaustavi?“

To što su zvijezde Baphena opskrbljivale s tako puno zagonetki, a s tako malo odgovora, bio je dvosjekli mač. Često bi poželio jasnije vidjeti stvari, ali ne i ovaj put. Naklonio se glavom kako bi imao izgovor da ne sretne pogled vrhovnog kralja. „Samo se iz njegove prolivene krvi može izdići veliki vladar, ali ne prije nego što se dogodi ono što sam vam rekao.“

Eldred se okrenuo prema gospi Ashi i njezinu djetetu, navjestitelju loše sreće. Beba je bila tiha poput kamena, nije plakala, ni gugutala, a rep joj je i dalje šibao.

„Odvedi dječaka“, reče vrhovni kralj. „Odgoji ga kako misliš da treba.“

Gospa Asha nije ustuknula. „Odgojit ću ga onako kako doliči njegovu položaju. Naposljetku, on je princ i vaš sin.“

Bilo je krhkosti u tonu njezina glasa i Baphen se neugodno podsjetio da se neka proročanstva ispunjavaju samim akcijama koje bi ih trebale spriječiti.

Na trenutak su svi tiho stajali. Onda je Eldred kimnuo Val Morenu koji je napustio podij i vratio se držeći tanku drvenu kutiju s naslikanim uzorkom korijenja na poklopcu.

„Poklon“, reče vrhovni kralj, „kao priznanje za tvoj doprinos Greenbriar lozi.“

Val Moren je otvorio kutiju i otkrio sjajnu ogrlicu od teških smaragda. Eldred ju je podignuo i stavio gospi Ashi preko glave. Dodirnuo joj je obraz stražnjom stranom ruke.

„Vaša je velikodušnost ogromna, moj gospodaru,“ reče ona, pomalo umirena. Beba je malim šakama stisnula kamen i nedokučivim očima gledala svojeg oca.

„Idi sada i odmori se“, reče Eldred nježnijim glasom. Ovaj je put popustila.

Gospa Asha izašla je s visoko uzdignutom glavom i čvršćim stiskom oko djeteta. Baphen je osjetio drhtaj nekog predosjećaja koji nije imao ništa sa zvijezdama.

Vrhovni kralj Eldred nije ponovno posjetio gospu Ashu niti ju je pozvao k sebi. Možda je trebao staviti svoje nezadovoljstvo na stranu i njegovati sina. Ali gledanje princa Cardana bilo je poput gledanja u nesigurnu budućnost, tako da je to izbjegavao.

Gospa Asha je, kao prinčeva majka, bila jako tražena na dvoru ako već ne kod kralja. Često ćudljiva i lakomislena, željela se vratiti veselom životu dvorjanke. Nije mogla prisustvovati balovima s bebom u rukama pa je pronašla mačku, čiji su mačići bili mrtvorodeni, da mu bude dojilja.

Taj je aranžman trajao sve dok princ Cardan nije propuzao. Do tada je mačka već nosila novo leglo i on ju je počeo vući za rep. Pobjegla je u konjušnicu i isto ga napustila.

I tako je odrastao u palači, ni od koga cijenjen i ni od koga nadziran. Tko bi se usudio spriječiti princa u krađi hrane s velikih stolova i jedenju ispod njih, proždiranju onoga što je uzeo divljim ugrizima? Njegove sestre i braća samo su se smijali, igrali su se s njim onako kako bi se igrali sa štenetom.

Samo je povremeno nosio odjeću, umjesto toga nosio je vijence od cvijeća i bacao kamenje kada bi mu se stražar pokušao približiti. Nitko osim njegove majke nije imao nikakvu kontrolu nad njim, a ona je rijetko pokušavala obuzdati njegove ispade. Upravo suprotno.

„Ti si princ“, čvrsto mu je govorila kada bi se povukao iz sukoba ili kada ne bi uspio u postavljanju zahtjeva. „Sve je tvoje. Moraš to samo uzeti.“ A ponekad: „Želim to. Nabavi mi.“

Govori se da vilinska djeca nisu poput djece smrtnika. Malo im treba, u smislu ljubavi. Ne treba ih navečer ušuškati u krevet, ali mogu i jednako veselo spavati u kutu dvorane za bal, sklupčani u stolnjaku. Ne treba ih hraniti, jednako su veseli i kada ližu rosu

i kada obiru kruh i vrhnje iz kuhinje. Ne treba ih tješiti jer rijetko plaču.

Ali, iako vilinska djeca trebaju malo ljubavi, vilinski prinčevi zahtijevaju nešto savjetovanja.

Bez toga, kada je Cardanov stariji brat predložio gađanje oraha na glavi smrtnika, Cardan nije imao mudrosti odbiti ga. Navike su mu bile impulzivne, ponašanje bahato.

„Velika streljačka vještina jako impresionira oca“, reče princ Dain, s malim izazivajućim smiješkom. „Ali možda je preteško. Bolje je ne pokušavati nego ne uspjeti.“

Za Cardana, koji nije mogao privući očeve dobre kritike, a očajnički ih je želio, ta je mogućnost bila primamljiva. Nije se zapitao tko je bio taj smrtnik niti kako se našao na dvoru. Cardan zasigurno nikad nije posumnjao da je taj muškarac Val Morenov ljubljani i da će upravitelj poludjeti od tuge ako muškarac umre.

To bi Dainu dalo slobodu da preuzme istaknutiju poziciju kao desna ruka kralja.

„Preteško? Bolje je ne pokušati? To su riječi kukavice“, reče Cardan, pun dječje hrabrosti. Iskreno, brat ga je strašio, ali to ga je samo činilo više prezrivo.

Princ Dain se nasmijao. „Hajdemo barem zamijeniti strijele. Onda, ako promašiš, možeš reći da je *moja* strijela otišla ukrivo.“

Princ Cardan trebao je biti više sumnjičav zbog te dobrote, ali dobivao je premalo prave stvari da bi razlikovao istinitu od lažne.

Umjesto toga zakačio je Dainovu strijelu i nategnuo tetivu, ciljajući orah. Obuzeo ga je osjećaj da tone. Mogao bi promašiti. Mogao bi ozlijediti čovjeka. Ali ubrzo nakon toga, od pomisli da će učiniti nešto toliko užasavajuće da ga otac više neće moći ignorirati, zaškri ljutito veselje. Ako nije mogao dobiti pažnju vrhovnog kralja za nešto dobro, onda bi ju možda mogao dobiti za nešto stvarno, stvarno loše.

Cardanova se ruka kolebala.

Tekuće oči smrtnika promatrale su ga u smrznutom strahu. Začaran je, naravno. Nitko ne bi dobrovoljno tako stajao. To je odlučilo za njega.

Cardan se nasilu nasmije dok otpušta tetivu, puštajući strijelu da ispadne iz ureza. „Jednostavno neću gađati pod ovim uvjetima“,

---

reče, osjećajući se blesavo što je odustao. „Vjetar dolazi sa sjevera i razbarušuje mi kosu. Upada mi u oči.“

Ali princ Dain podignuo je svoj luk i otpustio strijelu koju je Cardan razmijenio s njim. Pogodila je smrtnika u vrat. Pao je gotovo bez zvuka, još uvijek otvorenih očiju koje sada ne gledaju ni u što.

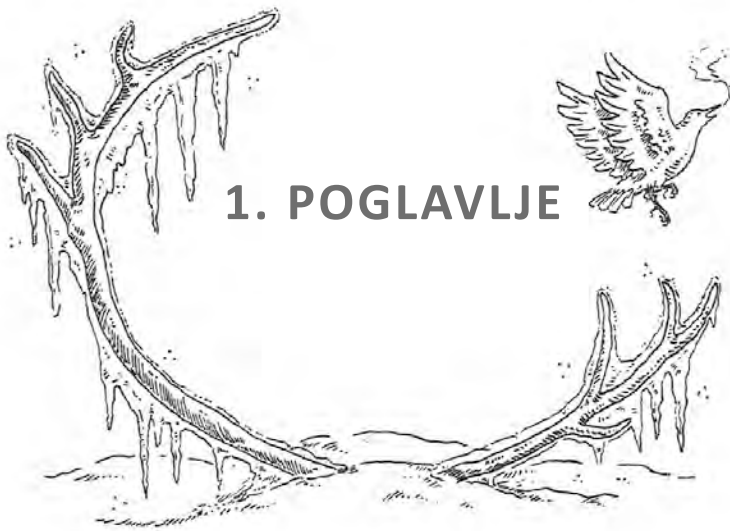
Dogodilo se tako brzo da Cardan nije niti viknuo, nije reagirao. Samo je zurio u brata dok se sporo, užasno shvaćanje obrušavalo na njega.

„Ah“, reče princ Dain sa zadovoljnim osmijehom. „Šteta. Čini se da je tvoja strijela otišla ukrivo. Možda se možeš požaliti ocu na tu kosu u očima.“

Kasnije, iako je prosvjedovao, nitko nije htio čuti stranu princa Cardana. Dain se pobrinuo za to. Ispričao je priču o nesmotrenosti najmlađeg princa, njegovoj aroganciji, njegovoj strijeli. Vrhovni kralj Cardanu čak nije niti odobrio audijenciju.

Unatoč molbama Val Morena za smaknuće, Cardan je za smrt smrtnika kažnjen na način na koji se kažnjavaju prinčevi. Vrhovni je kralj zatvorio gospu Ashu u Toranj zaborava, umjesto Cardana Eldred je osjećao olakšanje što ima razlog to učiniti jer ju je smatrao i zamornom i problematičnom. Briga za princa Cardana predana je Balekinu, najstarijem od braće i sestara, najokrutnijem i jedinom koji je bio voljan primiti ga.

I tako je stvorena reputacija princa Cardana. Nije morao puno raditi da ju unaprijedi.

1. POGLAVLJE

Ja, Jude Duarte, vrhovna kraljica Elfhamea u egzilu, provodim većinu jutara drijemajući ispred dnevnog programa na televiziji, gledajući kuharska natjecanja i crtane filmove, reprize emisije u kojoj ljudi moraju završiti izazov ubadajući kutije i boce te režući cijelu ribu. Popodnevim treniram brata Oaka ako mi dopusti. Noću obavljam poslove za lokalne vile.

Izbjegavam nevolje kako sam vjerojatno trebala odmah u početku. I, ako proklinjem Cardana, moram proklinjati i sebe jer sam bila budala koja je ušetala ravno u zamku koju mi je postavio.

Kao dijete zamišljala sam povratak u svijet smrtnika. Taryn, Vivi i ja prožvakavale bismo kako je bilo tamo, prisjećale bismo se mirisa svježe pokošene trave i benzina, prisjećale bismo se igre lovice kroz dvorišta u susjedstvu i skakanja u izbjeljujućem kloru ljetnih bazena. Sanjala sam o ledenom čaju, napravljenom od praška i lizalica od naranče. Žudila sam za svakodnevnim stvarima: za mirisom vrućeg asfalta, za ljuljanjem žica između uličnih svjetala, za džinglovima iz reklama.

Sada mi, kada sam zauvijek zaglavljena u svijetu smrtnika, sa sirovom žestinom nedostaje Vilinska zemlja. Žudim za magijom, magija mi nedostaje. Možda mi čak i nedostaje strah. Imam osjećaj da sanjarim danima, nemirna, nikad u potpunosti budna.

Lupkam prstima po obojenom drvetu stola za piknik. Rana je jesen, u Maineu je već hladno. Dok promatram Oaka kako se igra s drugom djecom, u pošumljenom dijelu između ovog mjesta i autoceste, kasno popodnevno sunce šara po travi ispred stambene zgrade. To su djeca iz zgrade, neka su mlađa, a neka starija od njegovih osam godina, sve ih je istovario isti žuti školski autobus. Igraju potpuno neorganiziranu igru rata, love jedni druge štapovima. Udaraju kao djeca, ciljaju oružje umjesto protivnika, vrište od smijeha kada se štap polomi. Moram primijetiti da uče sve pogrešne lekcije o mačevanju.

Ipak promatram. I tako primijetim kada Oak upotrijebi čaroliju.

Mislim da to radi nesvjesno. Šulja se prema drugoj djeci, ali onda je tu dio bez zaklona. Nastavlja prema njima i iako je ravno pred njima, čini se da ga ne primjećuju.

Sve je bliže i bliže, a djeca i dalje ne gledaju u njegovu smjeru. A kada skoči na njih, mašući štapom, zavrište u potpuno autentičnom iznenađenju.

Bio je nevidljiv. Koristio je čaroliju. A ja, koja ne mogu biti zavarana njome, nisam primijetila dok nije bilo gotovo. Ostala djeca jednostavno misle da je bio lukav ili da je imao sreće. Samo ja znam koliko je to bilo neoprezno.

Čekam dok ostala djeca ne krenu prema stanovima. Odvoje se, jedno po jedno, dok ne ostane samo moj brat. Meni ne treba čarolija, čak ni s lišćem pod nogama, da mu se prikradem. Brzim potezom omotam ruku oko Oakova vrata, dovoljno ju jako pritišćem o njegov vrat da ga dobro uplašim. Poskoči natrag i umalo me rogovima udari u bradu. Nije loše. Pokušava se izvući iz mog stiska, ali neodlučno. Zna da sam ja, a ja ga ne plašim.

Stisnem jače. Ako mu dovoljno dugo držim ruku na vratu, onesvijestit će se.

Pokušava govoriti, a onda sigurno počne osjećati posljedice manjka zraka. Zaboravi na sav svoj trening i podivlja, mašući rukama, grebući mi ruke i udarajući mi noge. Grozno se osjećam zbog toga. Htjela sam da bude malo uplašen, dovoljno uplašen da uzvrati, a ne prestravljen.

Pustim ga i posrćući se makne od mene, očiju mokrih od suza. „Što je to bilo?“ želi znati. Optužujuće zuri u mene.

„Da te podsjetim kako borba nije igra“, kažem i imam osjećaj da govorim Madocovim glasom, a ne svojim. Ne želim da Oak odraste kao ja, ljut i uplašen. Ali želim da *preživi*, a Madoc me naučio kako uspjeti u tome.

Kako bih trebala otkriti kako mu dati pravu stvar kada poznam samo svoje nenormalno djetinjstvo? Možda su dijelovi koje cijenim pogrešni dijelovi. „Što ćeš učiniti protiv protivnika koji te zaista želi ozlijediti?“

„Baš me briga“, kaže Oak. „Nije mi stalo do toga. Ne želim biti kralj. Ne želim postati kralj, nikad.“

Ne tren ga samo promatram. Želim vjerovati da laže, ali on naravno ne može lagati.

„Ne možemo uvijek birati svoju sudbinu“, kažem.

„Ti vladaj ako ti je toliko stalo!“ kaže on. „Ja to neću učiniti. Nikada.“

Moram škrgutati zubima kako ne bih vrištala. „Ne mogu, kao što znaš, jer sam u egzilu“, podsjetim ga.

Lupi nogom s kopitom. „I ja sam! I jedini razlog što sam u ljudskom svijetu je to što tata želi glupu krunu, i ti ju želiš, svi ju žele. E pa ja ne. Ukleta je.“

„Sva je moć ukleta“, kažem. „Najužasniji od nas učinit će sve da ju dobiju, a oni koji bi najbolje rukovali s moći, ne žele da im se povjeri. Ali to ne znači da zauvijek mogu izbjegavati odgovornost.“

„Ne možeš me natjerati da budem vrhovni kralj“, kaže on, okrene se od mene i potrči u smjeru stambene zgrade.

Sjednem na hladno tlo, znajući da sam u potpunosti zabrljala razgovor. Znajući da je Madoc bolje uvježbavao Taryn i mene nego što ja uvježbavam Oaka. Znajući da sam bila arogantna i blesava što sam mislila da mogu kontrolirati Cardana.

Znajući da sam u velikoj igri prinčeva i kraljica pometena s ploče.

U stanu su Oakova vrata čvrsto zatvorena za mene. Vivienne, moja vilinska sestra, stoji pokraj kuhinjskog ormarića i ceri se u mobitel.

Spazeći mene uhvati me za ruke i zavrti me, okolo i okolo, dok mi se ne zavrti.

„Heather me opet voli“, kaže, s divljim smijehom u glasu.

Heather je Vivina ljudska djevojka. Trpjela je Vivine izgovore u vezi prošlosti. Čak je trpjela i to što je Oak došao živjeti s njima u ovoj stan. Ali kad je saznala da Vivi nije čovjek i da je Vivi koristila magiju na njoj, ostavila ju je i iselila se. Mrzim što ovo moram reći jer želim da mi sestra bude sretna, a Heather ju je usrećivala, ali to je bio potpuno zasluženi prekid.

Odmaknem se i zbunjeno trepcem prema njoj. „Što?“

Vivi mahne mobitelom prema meni. „Poslala mi je poruku. Želi se vratiti. Sve će biti kao i prije.“

Lišće ne izrasta ponovno na lozi, slomljeni orasi ne pristaju natrag u ljuske, a djevojke koje su bile začarane neće se jednostavno probuditi i odlučiti da će zanemariti stvari u vezi s užasavajućim bivšim.

„Daj da to vidim“, kažem i posegnem za Vivinim mobitelom. Dopusti mi da ga uzmem. Pročitam stare poruke, većina ih dolazi od Vivi i pune su isprika, nepromišljenih obećanja i sve očajnijih molbi. S Heatherine je strane bilo puno tišine i nekoliko poruka u kojima stoji: „Treba mi još vremena da razmislim.“

A onda ovo:

Želim zaboraviti Vilinsku zemlju. Želim zaboraviti da ti i Oak niste ljudi. Ne želim se više ovako osjećati. Kada bih te zamolila da učiniš da zaboravim, bi li to učinila?

Dugo gledam u te riječi, uvučenog daha.

Vidim zašto je Vivi shvatila poruku onako kako je, ali shvatila ju je pogrešno. Da sam ja to napisala, zadnja je stvar koju bih htjela da se Vivi složi sa mnom. Htjela bih da mi pomogne shvatiti da me još uvijek vole, čak i ako Vivi i Oak nisu ljudi. Željela bih da Vivi inzistira na tome da pretvaranje kako Vilinska zemlja ne postoji neće pomoći. Željela bih da mi Vivi kaže kako je pogriješila i da, bez obzira na sve, više nikad neće učiniti istu grešku.

Da sam ja poslala tu poruku, to bi bio test.

Vratim Vivi mobitel. „Što ćeš joj reći?“

„Da ću učiniti što god želi“, kaže moja sestra što je ekstravaganantna prisega za smrtnika i potpuno užasavajuća prisega za nekoga tko će biti vezan tim obećanjem.

„Možda ona ne zna što želi“, kažem. Nelojalna sam što god učinila. Vivi mi je sestra, ali Heather je ljudsko biće. Objema im nešto dugujem.

A Vivi u ovom trenutku nije zainteresirana za pretpostavljanje ničega, osim da će sve biti u redu. Nasmije mi se velikim opuštajućim osmijehom i uzme jabuku iz zdjele s voćem te ju baci u zrak. „Što je s Oakom? Umarširao je unutra i zalupio vratima. Hoće li biti ovako dramatičan i kada bude tinejdžer?“

„Ne želi biti vrhovni kralj“, kažem joj.

„Oh. To.“ Vivi baci pogled prema njegovoj sobi. „Mislila sam da je nešto važno.“